

MARCUS

ȘI LECȚIILE UNUI ÎMPRUMUT

O poveste din Roma antică

În inima Romei Antice, printre tarabele colorate și aglomerate ale Forului Roman, unde aromele de mirodenii, fructe coapte și pește proaspăt se amestecau într-un vârtej amețitor, trăia Marcus, un băiat de zece ani cu ochi ageri și păr castaniu. Era un băiat curios și isteț, mereu cu o întrebare pe buze. Tatăl său, Lucius, era un modest negustor de măslin, un om cinstit și muncitor, dar mereu cu buzunarele goale. Visul lui Lucius era să-și extindă mica afacere și să-i ofere lui Marcus o viață mai bună.

Într-o zi toridă de vară, Lucius îl chemă pe Marcus în micul lor magazin, unde saci de iută așteptau să fie umpluți cu măslin. Aerul era greu de la căldură și parfumat cu aroma puternică a măslinelor coapte.

— Fiule, avem o problemă, spuse Lucius, cu o voce îngrijorată, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Piața ne cere mai multe mășline decât avem. Trebuie să luăm cu **ÎMPRUMUT** niște bani de la Tiberius, bancherul, ca să putem cumpăra recolta unui fermier.

Marcus, cu ochii mari de curiozitate, întrebă:

— Dar cum adică să împrumutăm, tată? Tiberius nu ne dă banii pur și simplu, nu-i așa?

Lucius zâmbi ușor îngrijorat.

— Nu, fiule. Trebuie să-i oferim o **GARANȚIE**, ceva de valoare care să-l asigure că vom înapoia banii. Altfel, de ce ar avea încredere în noi?

Așa că, împreună, Lucius și Marcus se îndreptară spre opulenta clădire a băncii lui Tiberius, un om corpulent, cu o față rotundă și un zâmbet unsuros.

Interiorul băncii era răcoros și liniștit, cu un miros ușor de ceară și pergament. Marcus simțea podeaua de marmură rece sub picioarele lui.

— Bună ziua, Tiberius, spuse Lucius, cu un ton respectuos. Am nevoie de 100 de denari ca să cumpăr mășline pentru piață. Promit să-ți înapoiez banii în două luni.

Tiberius îl privi cu suspiciune, frecându-și mâinile una de alta.

— Și ce-mi oferi ca garanție, Lucius? Știi că nu acord împrumuturi fără o asigurare solidă.

Lucius scoase din buzunar câteva brățări vechi de aur, moștenire de la tatăl său. Erau singurele lucruri de valoare pe care le mai avea.

— Aceasta este tot ce am, Tiberius. E un **PIGNUS**, un **GAJ**. Dacă nu pot să-ți plătesc la timp, brățările vor fi ale tale.

Tiberius examinează brățările cu atenție, apoi dădu din cap aprobator.

— Bine, Lucius. Dar să nu întârzii cu plata, altfel voi fi nevoit să iau măsuri... Știi că ai și alte proprietăți pe care le-aș putea considera...

Lucius înghiți în sec. Amenințarea lui Tiberius îl făcu să se gândească la mica lor casă și la micul lor magazin.

Lucius mulțumi, luă banii și cumpără măslinile necesare. Vânzările mergeau bine și totul părea să fie de partea lui Marcus și a tatălui său când, din senin, o furtună puternică se abătu asupra Romei și distruse o mare parte din micul lor magazin.

Vântul urla, ploaia bătea cu putere în ferestre, fulgerele luminau cerul iar Lucius știa că marfa lor va fi distrusă și că nu va avea toți banii la timp pentru a returna împrumutul.

Furtuna s-a oprit dar efectele ei erau vizibile peste tot. Marcus era disperat. Își mușca buza și se plimba agitat prin magazin.

— Vom pierde brățările, tată! E tot ce ne-a mai rămas de la bunicul! Dacă nu plătim, ce se va întâmpla cu casa noastră?

— Nu te teme, fiule, spuse Lucius, încercând să-și ascundă îngrijorarea. Mai există o șansă. Pot să caut un **CAUTOR**, un **GARANT** care să promită că va plăti în locul meu, dacă eu nu pot.

Lucius merse la prietenul său, Gaius, un negustor de lână, un om generos și de încredere, dar care în trecut avusese probleme cu un împrumut.

— Gaius, te rog, ajută-mă! Am nevoie de un CAUTOR, un GARANT. Mă poți garanta în fața lui Tiberius?

Gaius îl privi cu compasiune, dar și cu o ezitare vizibilă.

— Lucius, știi că te-am ajutat mereu, dar am avut o experiență neplăcută cu un împrumut.. Îmi este teamă să nu pierd și eu ce am strâns.

Lucius îl înțelese. Știa că Gaius era un om bun, dar și precaut.

— Te înțeleg, Gaius. Dar te rog, ai încredere în mine. Voi face tot posibilul să-ți înapoiez banii, dacă va fi nevoie.

Gaius se gândi o clipă. Își aminti de bunătatea lui Lucius din trecut, când îl ajutase într-o situație dificilă.

— Bine, Lucius, accept. Dar promite-mi că vei fi sincer cu mine și că mă vei ține la curent cu tot ce se întâmplă.

Cu ajutorul lui Gaius, Tiberius acceptă să-i acorde lui Lucius o lună în plus.

Lucius și Marcus munciră zi și noapte, reparând pagubele furtunii și vânzând măslinile rămase. Marcus învață să negocieze cu clienții și să numere monedele cu grijă. În cele din urmă, reușiră să strângă banii necesari și să răscumpere brățărilor.

Într-o seară, când se întorceau acasă, Lucius îl întrebă pe Marcus:

— Ce ai învățat din această întâmplare, fiule?

Marcus se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Am învățat că împrumuturile sunt utile, dar trebuie să fii responsabil și să ai un plan și pentru situații neprevăzute. Am mai învățat că prietenii adevărați sunt neprețuiți și vreau ca atunci când voi fi mare să pot și eu să garantez pentru tine sau chiar să te împrumut în caz de nevoie.

Lucius îl strânse în brațe.

— Ai dreptate, fiule. În Roma, un cuvânt dat e o datorie, încrederea este o monedă prețioasă și, cu onestitate, muncă și prieteni de nădejde, orice greutate poate fi depășită.

Marcus învață astfel o lecție importantă despre credite, garanții, prietenie și responsabilitate, o lecție care avea să-i fie de folos toată viața.

O poveste oferită de

